

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **T. G. D.**, zast. JUDr. Dagmar Kláskovou, advokátkou se sídlem U Soudu 388, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.8. 2011, č.j. OAM-148-/ZA-ZA06-ZA14-2011, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Dle jeho názoru žalovaný nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť ho trápí skutečné obavy z návratu do země a žalovaný se nedostatečně zabýval ohrožením, kterému by byl v případě svého návratu vystaven. Obává se pronásledování z důvodů náboženského vyznání ze strany vietnamských

-2-

státních orgánů, neboť jeho rodinní příslušníci byli uvězněni z náboženských důvodů. Je proto přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu a podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu. Za nedostatečná považuje skutková zjištění žalovaného ohledně jeho bezpečného návratu do Vietnamu, zejména pokud jde o aktuální politickou situaci v oblasti pronásledování osob křesťanského vyznání a postavení osob křesťanského vyznání. Za nesprávné považuje i to, že žalovaný v jeho případě neshledal důvody pro udělení humanitárního azylu. Namítá, že žalovaný neposuzoval jeho věc individuálně a omezil se na pouhé konstatování, tím porušil zásadu individuality. Žalobce dále vytýká žalovanému, že v předchozím řízení porušil ustanovení § 2, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a neopatřil si za účelem zjištění skutečného stavu věci nezbytné podklady potřebné pro rozhodnutí, a to jak ve vztahu k rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, tak i ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a vadné, navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, neboť dle jeho názoru neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí. Uvedl, že námítky ohledně porušení vyjmenovaných ustanovení správního řádu žalovaným jsou vzneseny pouze v obecné rovině bez jakéhokoli odůvodnění, v čem přesně jsou daná porušení jednotlivých ustanovení správního řádu shledávána. Konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že žalobce žádá o mezinárodní ochranu z důvodu svého katolického náboženského vyznání. Dále se obává aktivit skupin zabývajících se v České republice (dále jen ČR) nelegální produkcí drog. Stejně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a k tvrzené obavě z pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu konstatoval, že uvedený institut azylu je zaměřen na ochranu a pomoc osobám, jež byly pronásledovány v zemi původu nebo se takového pronásledování obávají. Proto žalobcem předestřené obavy z nelegální činnosti organizovaných skupin na území ČR nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. K tvrzeným náboženským potížím žalovaný uvedl, že žalobce se za svého života ve vlasti nesetkal s žádnými potížemi se státními orgány, odjel na naléhání rodičů. Předchozí žádost o azyl odůvodňoval čistě ekonomickými problémy rodiny. Uvedl také, že náboženské důvody odchodu z vlasti pro něj nebyly zpočátku předchozího řízení tak důležité, ale nabyly váhy poté, co se v průběhu řízení dozvěděl o zadržení rodičů. Dále žalobce potvrdil, že se o postavení římskokatolické církve ve vlasti od svého odjezdu nezajímal, rozhodl se v ČR zůstat poté, co se dozvěděl o zadržení rodičů. Z vyjádření žalobce je zřejmé, že se za dobu svého pobytu v ČR žádné náboženské činnosti nevěnoval a kostel nenavštěvoval. Tyto skutečnosti proto potvrzují závěr žalovaného, že náboženské důvody žádosti o mezinárodní ochranu uvedl žalobce zcela účelově. Žalovaný upozornil také na to, že až poté, co byl žalobce seznámen se Zprávou MV VB o Vietnamu ze dne 20. 4. 2011, začal se o situaci ve vlasti cíleně zajímat a předložil správnímu orgánu obsáhlý materiál Zprávy MZV USA o

dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2010, kompaktní disk s videem a fotografie.

K námitce neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu žalovaný odkázal na již ustálenou judikaturu s tím, že nejde o „právo“, na němž by mohl být žadatel o udělení azylu zkrácen. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 26. 8. 2004, č.j. 5 Azs 170/2004, v němž se uvádí, že ustanovení § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitý právní pojem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení. Žalovaný trvá na tom, že při posuzování možnosti udělit azyl na základě § 14 zákona o azylu postupoval v souladu se zákonem a dodržel všechny příslušné procesní předpisy. K námitce neudělení doplňkové ochrany žalovaný zopakoval, že žalobce neuvedl žádnou hodnověrnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by se v době svého pobytu ve Vietnamu stal terčem cíleného zájmu státních orgánů, z čehož by se dala možnost vzniku skutečného nebezpečí vážné újmy v případě návratu do vlasti odvozovat. Žalobce neměl ve vlasti žádné problémy se státními orgány a vycestoval legálně. V roce 2006 mu vietnamský zastupitelský úřad v Praze bez potíží vydal nový cestovní doklad. Jeho obavy ze zadržení jsou dle žalovaného čistě hypotetické, neboť sám potvrdil, že od tvrzeného zadržení rodičů nejpozději v roce 2006 se mu nepodařilo s nimi navázat kontakt, neví nic ani o své starší sestře. Rovněž zpráva MV VB z dubna 2011 citující výroční zprávu o svobodě vyznání ve Vietnamu za rok 2010 hovoří o dialogu mezi vietnamskou vládou a katolickou církví a o dosažení příznivého vývoje v náboženském životě Vietnamu. Žalovaný dále upozornil na to, že žalobce se až při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí zmínil o družce, vietnamské státní příslušnici, která zde dle informací z CIS pobývá na základě povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s občanem ČR (svým otcem). Uvedl, že tato skutečnost však neodůvodňuje udělení doplňkové ochrany z důvodu mezinárodních závazků ČR. Právo na respektování čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (ochrana soukromého a rodinného života), již je ČR vázána, se vztahuje kromě jiných aspektů soukromého života pouze na skutečné rodinné vazby, tedy manželství, které je jak zákonné, tak „nefiktivní“. To však není případ žalobce. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu při jednání za účasti tlumočníka jazyka vietnamského.

V přezkumném řízení soud provedl důkaz podstatným obsahem správního spisu, z něhož ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Dne 4. 5. 2001 podal žalobce první žádost o azyl v ČR (dle dříve platné právní úpravy), přičemž důvodem jeho odjezdu z vlasti byly ekonomické potíže rodiny. Rozhodnutím žalovaného č.j. OAM-1936/CU-02-2001 ze dne 12.6. 2002 nebyl žalobci udělen azyl a nebyla na něho vztažena překážka vycestování (dle dřívější právní úpravy). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce opravný prostředek k

příslušnému vrchnímu soudu, který jej postoupil ke Krajskému soudu v Ostravě, který svým rozhodnutím ze dne 22. 5. 2003, č.j. 24 Az 507/2003-17 řízení zastavil. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění za nelegální pobyt v ČR a v roce 2006 mu byl uložen trest vyhoštění na 4 roky. Žalobce opustil území ČR a po skončení platnosti tohoto trestu se do ČR počátkem roku 2011 vrátil.

Žalobce podal dne 12.5. 2011 v pořadí již druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedl, že nebyl a není příslušníkem žádné politické strany ani organizace, vyznává křesťanství. V roce 2006 mu byl v ČR udělen trest vyhoštění na čtyři roky za nelegální pobyt. Za současné důvody žádosti o mezinárodní ochranu uvedl ochranu z důvodu svého katolického náboženského vyznání a obavu z aktivit skupin zabývajících se v ČR nelegální produkcí drog, s nimiž odmítl spolupracovat a obává se zabití. Uvedl, že vlast opustil v únoru 2001, v ČR pobývá od 10.3. 2001. Za důvod opuštění vlasti uvedl skutečnost, že jeho rodina vyznává křesťanskou víru. Jeho rodiče měli potíže s policií kvůli pořádání náboženských setkání, a proto zařídili jeho vycestování z vlasti. V případě návratu se obává zadržení, protože od roku 2006 není v kontaktu se svými rodiči a doslechl se, že byli zadrženi.

Při pohovoru provedeném dne 20.5. 2011 žalobce výše uvedené skutečnosti potvrdil a kromě obavy z drogových skupin v ČR, které ho chtěly donutit k nelegální výrobě pervitinu, za další důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl skutečnost, že nemá doklady k pobytu na území ČR a nemůže si najít normální práci. Upřesnil, že potíže s členy drogového gangu má asi od února 2011, obával se obrátit na policii, bylo to pro něho nebezpečné. Uvedl, že vlast opustil v roce 2001 kvůli tomu, že jeho rodiče jsou křesťané a měli problémy s policií kvůli pořádání náboženských setkání. Uvedl, že on osobně z důvodu svého náboženského vyznání žádné potíže ve své vlasti neměl. Navštěvoval pravidelně každou neděli mši v kostele, pomáhal rodičům při setkáních věřících, roznášel pozvánky na kázání, staral se o příchozí. Rodiče chtěli, aby po dovršení zletilosti vlast opustil, nakonec tak učinil až ve svých dvaceti letech. Vyloučil potíže se státními orgány své země původu. Uvedl, že v ČR bohoslužby nenavštěvuje, neboť nemá kontakty na komunitu stejného vyznání. K dotazu žalovaného, proč v předchozím řízení vůbec nehovořil o náboženských potížích uvedl, že náboženské důvody odchodu z vlasti pro něj nebyly zpočátku tak důležité, to se však změnilo, když se v roce 2006 dozvěděl o zadržení svých rodičů. Ke svému životu po skončení prvního azylového řízení uvedl, že v roce 2006 si na vietnamské ambasádě v Praze vyřídil cestovní pas, a to na základě občanského průkazu, který mu v roce 2003 z vlasti poslala sestra. Žádné potíže s vydáním pasu neměl. Po udělení trestu vyhoštění v roce 2006 opustil území ČR. Nelegálně pobýval v Nizozemí a Německu. Po vypršení trestu vyhoštění se začátkem roku 2011 do ČR vrátil a podal svoji druhou žádost o mezinárodní ochranu. Pro případ návratu se obává, že by se mu „určitě něco stalo.“

Správní orgán při svém rozhodování vycházel zejména z výše uvedené žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a pohovoru, informací z předchozího správního řízení, informací z Cizineckého informačního systému (CIS), informací předložených žalobcem (Zpráva MZV USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2010 ze dne 8.4. 2001 ve vietnamském a anglickém znění, kompaktní disk

s videonahrávkou, 2 kusy fotografií) a informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, konkrétně se jedná o Zprávu MV Velké Británie ze dne 20.4. 2011 (překlad vybraných částí) a aktuální informace Infobanky ČTK o Vietnamu.

Při jednání soudu účastníci setrvali na svých návrzích a odkázali na svá písemná podání ve věci. Náklady řízení nežádali.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na pozadí objektivních informací o zemi původu a v kontextu s předchozím správním řízením a životem žalobce v období mezi oběma žádostmi. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce nebyl ve své vlasti nijak politicky aktivní, a proto nelze dospět k závěru o jeho pronásledování dle § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce za jeden z důvodů své žádosti o

mezinárodní ochranu uváděl obavu z postihu ze strany státních orgánů své vlasti kvůli svému katolickému vyznání. Z jeho výpovědí je však zřejmé, že sám ve vlasti nikdy žádné problémy kvůli vyznávání své víry neměl, ač byl dle vlastních slov aktivní (chodil na mši, pomáhal rodičům při setkáních věřících, roznášel pozvánky na kázání, staral se o příchozí). Navíc v prvním azylovém řízení uváděl toliko ekonomické potíže ve vlasti a až v nově vedeném řízení poprvé uvádí potíže z důvodu svého křesťanského vyznání. Z jeho výpovědí je zřejmé, že po svém odjezdu z Vietnamu se náboženské činnosti nevěnoval a v ČR se nijak nezajímal o otázky s náboženstvím spojené. Soud se tak přiklání k učiněnému závěru žalovaného o účelovosti žalobcem uváděných náboženských důvodech podané žádosti. Žalovanému lze přisvědčit i v tom, že institutu mezinárodní ochrany nelze využít jako ochrany před nelegální činností drogových skupin působících na území ČR. Žalobce v průběhu správního řízení připustil, že svojí druhou žádostí o mezinárodní ochranu si chtěl zajistit legalizaci svého pobytu. Na území ČR vstoupil počátkem roku 2011 po skončení platnosti trestu vyhoštění a až do podání své druhé žádosti dne 12.5. 2011 zde pobýval nelegálně. Soudu na tomto místě nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Z již ustálené judikatury NSS (citované i v napadeném rozhodnutí) je zřejmé, že azylové řízení nelze zneužívat k legalizaci pobytu. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soud rozhodl, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Soud neshledal, že by žalovaný při rozhodování dle § 14 cit. zákona porušil zásadu individuality. Odůvodnění této části rozhodnutí je sice stručné, ale lze ho považovat za standardní. Žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě neuvedl žádné skutečnosti podřaditelné pod důvody hodné zvláštního zřetele. Soud proto uzavírá, že žalovaný při posouzení o neudělení humanitárního azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení. Žalobce nevyslovil žádné konkrétní obavy pro případ návratu, uváděl toliko neurčité obavy v hypotetické rovině (...“bojí se, že by se mu určitě něco stalo“). Na území Vietnamu v současné době nedochází k mezinárodnímu nebo vnitřnímu ozbrojenému konfliktu a případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu nebyly soudem v daném v případě rovněž zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. Se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje. Nad rámec odůvodnění rozhodnutí žalovaného soud odkazuje i na právní větu vyslovenou v rozsudku Krajského soudu

v Praze č.j. 48 AZ 116/2008-52 ze dne 9.7. 2009: „*Dospěje-li soud k závěru, že žalobce (neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany) účelově tvrdí důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, mají (s přihlédnutím ke všem okolnostem případu) též charakter i shodné nebo obdobné důvody tvrzené podle § 14a zákona o azylu.*“

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 19. dubna 2012

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně

